

нералъ, като видѣлъ нашитѣ ергени какъ играятъ хоро, рекълъ: „Бре, тия българи! Тѣ и хорото играятъ съ команда, пъкъ ако имаха войска, кой знай какво щѣха да направятъ“. Какво направихме, когато се сдобихме съ войска, то се знае вече. Думата ми бѣше за Казака. И той командуваше вѣтърниците като единъ генералъ.

Азъ тогазъ бѣхъ на твойтѣ години и слушахъ при Авджи-Михалѣ. Сертъ човѣкъ бѣше той, голѣмъ, барачестъ, съ ей-такива-е мустакки, а пъкъ веждитѣ му... хъмъ... веждитѣ му, навели се надъ очитѣ му като стрѣхи. Азъ толкозъ мустакки да имахъ, колкото бѣха веждитѣ му, стигаха ми. Та ти казвамъ, такъвъ човѣкъ бѣше Авджи-Михалъ. Приказваше бързобързо, ядѣше си на половина думитѣ, но азъ му разбирахъ. Една зима ми каза :

— Бре Давиде, бре момче! Идатъ празници, иде Коледа, ще се правятъ краваи, милини, добро брашно ще трѣбва. Да те пратя на Батова, не можъ оти, пжтъ нѣма. Я да туришъ два-три човала на шейната, че да идешъ до Мусу-бей, на вѣтърницата на Глигоръ Казака. Той ми е приетель и ситно брашно прави. Пъкъ да стоишъ тамъ докато се смели, брей! Ни на крачка да не се отдѣляшъ. Мойта храна е хубава, не искамъ Казака да я мѣни съ чужда.

Тръгнахъ. Въ къра снѣгъ до колѣни, ни